

Arrest

nr. 122 090 van 3 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 maart 2012.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 14 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die *loco* advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 maart 2012.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bezorgt de verwerende partij, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij per bode op 24 april 2012 in kennis werd gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen. De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen neergelegd. Het administratief dossier werd tijdig ingediend op 2 mei 2012.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

Er wordt op gewezen dat de vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, beoordeeld dient te worden op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (RvS 219 256 van 8 mei 2012) en niet op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij betwist niet dat haar aanvraag niet vergezeld was van een geldig identiteitsstuk of gelijkgestelde titel, doch bevestigt dat het schrijven van 21 september 2011 een aanvulling van de initiële aanvraag van 21 juni 2011 betrof, meer bepaald een kopie van het internationaal paspoort van de vreemdelingenwet. Het feit dat de verzoekende partij het bewijs van identiteit zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet in het kader van eerdere aanvragen reeds zou hebben geleverd, doet geen afbreuk aan voorgaande verplichting. Het feit dat op de verzoekende partij de verplichting rust haar aanvraag te actualiseren, doet dit evenmin.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing niets vermeldt over de aanvulling van 21 september 2011, maakt zij niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is nu de verwerende partij uitdrukkelijk motiveert dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een identiteitskaart noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde. Ook wordt gewezen op de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, die wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en op het feit dat de verzoekende partij het bewijs van identiteit niet geleverd heeft op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

De verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins een schending van de materiële motiveringsplicht en/of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Zoals hoger al uiteengezet, werd de bestreden beslissing in alle redelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De verzoekende partij voert geen middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 februari 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 11 maart 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 10 februari 2014 opgenomen grond, betoogt de verzoekende partij dat de doelstelling van de voorwaarde in artikel 9bis van de vreemdelingenwet van het voegen van een internationaal paspoort is dat er zekerheid bestaat over de identiteit voor het nemen van de bestreden beslissing. Volgens de verzoekende partij was die zekerheid er op het ogenblik van het nemen van de beslissing, is dus aan de doelstelling van de wetgever voldaan en moet het document in aanmerking worden genomen. De verzoekende partij wijst er tevens op dat na het indienen van de aanvraag een woonstcontrole wordt gedaan en dat zij haar identiteit kon aantonen ten aanzien van de wijkagent. De verzoekende partij stelt dat aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde is voldaan.

3.3.1 In de mate waarin de verzoekende partij op 14 februari 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 10 februari 2014, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van het in het verzoekschrift aangevoerde middel kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 10 februari 2014 opgenomen grond.

3.3.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat na het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een woonstcontrole wordt verricht door de lokale politie en de identiteit op dat moment kan worden vastgesteld, merkt de Raad op dat voormelde beschouwing juridische grondslag mist. De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, dient immers beoordeeld te worden op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (RvS 219 256 van 8 mei 2012). De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat na het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een woonstcontrole wordt verricht door de lokale politie en de identiteit op dat moment kan worden vastgesteld. Bovendien wordt erop gewezen dat deze woonstcontrole louter tot doel heeft na te gaan of de vreemdeling effectief op het door hem opgegeven adres in de gemeente verblijft.

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET